

kommer det, men det er der nu engang mennesker der gør. Der er folk, der kommer i den situation, og i dag er de så i den situation, at de er nødt til at skulle træffe en beslutning, og det er det allersværeste tidspunkt at gøre det på.

Derfor bør det selvfølgelig være sådan, som Fremskridtspartiet også tidligere har foreslået, at man som borger i det her land gør op med sig selv og med sin familie: Vil man, eller vil man ikke lade sine organer donere, når man dør? Så kan beslutningen blive truffet på et tidspunkt, hvor der ikke er alle mulige andre følelser blandet ind i det, som gør det meget svært at træffe en beslutning. Så kan man træffe beslutningen i ro og mag og gøre op med sig selv, om man vil eller man ikke vil.

For mit eget vedkommende har jeg truffet beslutningen. Jeg har udfyldt et donorkort, og jeg har informeret min familie om, at jeg har gjort det, og jeg forventer, det bliver respekteret. Men jeg kan jo ikke vide det, og jeg har selvfølgelig heller ikke nogen muligheder for at sanktionere det, hvis de ikke gør det.

Jeg er glad for, at ministeren nævnte, at Fremskridtspartiet tidligere har fremsat forslag om organdonation, og jeg kunne næsten høre på fru Dorte Bennedsens indlæg her, at det måske er tid for, at vi genfremsætter forslaget. Jeg kunne forstå, at fru Dorte Bennedsen synes, at debatten om, hvordan vi får flere til at udfylde kortet, også ville være væsentlig at tage, måske endda mere væsentlig end forslaget her. Så det kan godt være, vi i Fremskridtspartiet skal genfremsætte forslaget, og det vil vi så gøre til oktober.

Så kan jeg ikke lade være at hæfte mig ved, hvad den konservative ordfører, hr. Tom Beck, sagde. Han har oplevet, at der er mange, der faktisk har den holdning, at det ikke kan betale sig at udfylde et donorkort, for de pårørende kan alligevel omgøre beslutningen, og derfor er der mange, der lader være med at udfylde et donorkort i første omgang.

Se, det er jo i sig selv det allerallerbedste argument for at støtte det her forslag, at vi på den måde her meddeler officielt til de pårørende: Hvis afdøde har udfyldt donorkort, skal man respektere det. Det behøver man ikke bekymre sig om eller tage stilling til. Det er allerede sket. Det har den afdøde gjort på et tidspunkt, hvor vedkommende gjorde det op med sig selv.

Så på alle måder kan vi i Fremskridtspartiet støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg kan forstå på hr. Tom Behnkes indlæg her, at han har hørt, hvad jeg har sagt, også hørt, at en stor del af mig har forståelse for dette her. Det er utrolig vanskelige problemer.

Det, som er mit grundlæggende problem – jeg kan være enig i meget af det, hr. Tom Behnke sagde her – er, at det er utrolig nemt at stå på denne talerstol og om nogle dage at trykke på en klokke og stemme og sige, at sådan skal verden se ud. Når jeg har bestemt, at jeg vil være donor, skal min mand, skal mine børn ikke kunne omgøre det. Jeg kan være helt enig.

Men virkeligheden ser anderledes ud. Om et år, om en måned står der altså nogle læger og nogle sygeplejersker med en person, der er hjernedød, og som har tilmeldt sig donoregisteret, hvor de pårørende er lodret imod.

Det er i den forbindelse, jeg synes, at det er interessant at se, hvad der er sket i Sverige, hvor man jo har den lovgivning, forslaget her beder om. Hvad gør de i Sverige? De siger, jamen i de situationer gennemtvinger vi heller ikke. Vi kan ikke pålægge lægerne at skulle udføre det, som vi – undskyld mig udtrykket – så nemt står her og beslutter.

Det er nogle vanskelige, svære etiske problemer, og det er vi nødt til at tænke igennem.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt enig, og jeg mener heller ikke, at man med forslaget her skal påtvinge sundhedspersonalet at gøre det ene eller det andet. Men det, jeg er helt fast overbevist om, er, at hvis forslaget her blev gennemført, så de pårørende på forhånd ved, at det ikke er et anliggende, de skal blande sig i, så vil langt de fleste end ikke overveje at blande sig i det.

Allerede dér er vi nået et langt stykke ad vejen. Men vi vil ikke kunne undgå situationen – det er jeg helt enig med fru Dorte Bennedsen i – hvor der er pårørende, der til trods for det vil modsætte sig det, og i den situation er jeg helt enig i, at det bør være sundhedspersonalet, der vurderer, hvad der så skal ske. Hvis sundhedspersonalet mener, det er for hård en belastning at gennemføre afdødes ønske, lader man være med at gøre det. Det må være op til sundhedspersonalet i den enkelte situation at vurdere.

Men jeg er ret overbevist om, at forslaget her vil have en god effekt, en positiv effekt med